

DVADSÁTĽJEDEN

Zo strechy odstaveného vozňa vo vlakovom depe sa Carter díval na Velké duby, tiché mestečko Mineral Wells aj stany Bossovho zábavného parku, ktoré boli v rannom svetle tiché a nehybné. Po tom všetkom, čo sa v posledných dňoch stalo, mu zišlo na um, či naozaj nezačne veriť na mágiu. Nie na ten druh mágie, keď naozaj dokážeš, aby veci zmizli, alebo niekomu počaruješ, ale na ten druh, keď nemôžeš spať, lebo prekypuješ radosťou, že si hore a sleduješ, ako vychádza slnko.

Carter si bol istý, že ešte nikdy predtým nevidel na oblohe také krásne farby. Sedel s prekríženými nohami na streche B. B. Bossovho „vozňa lupu“ a sledoval, ako policajti pod ním rozbíjajú zámky. Keď sa

im konečne podarilo otvoriť kovové dvere, zavalila ich hora peňaženiek, hodínok, prsteňov a všeličoho ďalšieho. Neskôr sa polícia dozvedela, že v každom meste, do ktorého zavítal zábavný park B. B. Bossa, bola nahlásená séria krádeží.

Carter spolu s kamarátmi vyriešili stovky, ak nie tisíce doposiaľ nevyriešených malých krádeží.

Kým policajti zozbierali všetky predmety a podávali ich do škatúl, snažiac sa prísť na to, ako to všetko vrátia pôvodným majiteľom, Carter neprestával žasnúť nad oblohou a jej pásikmi žltej, oranžovej a červenej farby, pekne popretkávanými dokopy ako viacfarebná hodvábná vreckovka, ktorú jeho otec kedysi dávno používal pri magických trikoch. Kým žiarivé slniečko trónilo nad horizontom, vysielalo k nemu vejár lúčov a obklopovalo ho svojím teplom.

O pár kolají ďalej spokojne bafkal nákladný vlak a vzdaloval sa od vychádzajúceho slnka. Carter premýšľal, čo bude robiť ďalej.

V Theovom dome nebude môcť zostať dlho. Pán a pani Stein-Meyerovci by mohli začať klásť rôzne otázky. *Mal by som naskočiť na vlak, premýšľal, len aby som videl, kam ma zasa odvezie?*

„Nechystal si sa odísť bez rozlúčky, však nie?“ ozval sa zrazu pri ňom pán Vernon.

„Áááá!“ skríkol Carter. Vydesilo ho, keď zistil, že už